

на сжщото онова мѣсто, кждето той щѣше да скочи и се удави, изникна презъ лѣтото дълга сграда и отвѣнъ свѣтна голѣма фирма:

**ФАБРИКА ЗОЗО
ЗА КОШНИЦИ И КОШОВЕ**

Закипѣ работа въ фабриката. И отъ никому ненужднитѣ до тогазъ върбови прѣчки и прѣчки отъ ракета излизаха чудно красиви кошници, кошове, плетени маси, столове и кошове за дрехи. Кипѣше работата въ фабриката, кждето работѣха ежедневно надъ стотина работници отъ града и прехранваха беднитѣ си семейства.

А името на **фабрика „Зозо“** се понесе и по други градове изъ България.

Порастнаха и завършиха училище и другитѣ две внучета на баба Рада. Сега тѣ поеха да ръководятъ фабриката, а по-голѣмитѣ бѣха станали отдавна отлични майстори обушари.

Баба Рада бѣ щастлива да дочака и види снаха въ кжщи. Зажени се най-голѣмиятъ ѝ внукъ. Цѣлиятъ градъ се стече на сватбата. Цѣлиятъ градъ се весели три дни и три нощи и отведѣ всички викаха:

— Да живѣе татко Янко!

Татко Янко му думаша неговитѣ четирма синове, та вече и цѣлиятъ градъ му думаше: „Татко Янко“.

(Разказътъ свършва въ седма книжка) **Александъръ Спасовъ**

ЗАВЕТЪ

На Славчо

Некъ усмивка да краси
твойтѣ бузи алени,
нека радостъ да блести
въ тѣзъ очички галени.

Зло въ сърдце си не търпи,
бжди бодъръ и засмѣнъ,
съ пѣсни хора и игри
ти захващай всѣки день.

Катъ пчеличка се труди,
катъ славейче мило пѣй,
всички хора ти люби,
въ миръ и правда ти живѣй.

Чичко Първанъ